

O násilí a demokracii II. – případ železného prefekta

svobodny-svet.cz/o-nasili-a-demokracii-ii-pripad-zelezneho-prefekta

13. srpna 2023

13/08/2023 Ze světa 0



MARIAN KECHLIBAR

Existují i bližší příklady než El Salvador.

Minulý článek o tažení proti gangům v El Salvadoru vlastně původně neměl mít pokračování. Nicméně už při jeho psaní mi hlodala v hlavě myšlenka, zda tam někde nezmínit i jednu analogii z evropského kontinentu; tento příběh, už skoro sto let starý, totiž pěkně ukazuje na to, jak dvojsečná je povaha celého problému.

A nakonec ta myšlenka zvítězila, pročez nyní vítejte u druhého dílu.

Sicilská mafie je velmi stará organizace, a byla to velmi stará organizace už před sto lety, kdy se k moci v Itálii dostal Benito Mussolini. Ve srovnání s mafií bylo fašistické hnutí “mladé”, a je možné, že právě proto sicilští bossové nového pána sedícího v Římě

podceňovali. Roku 1924 se Mussolini vypravil na jih a setkal se tam při té příležitosti s mafiánským starostou Francescem Cucciou. Cuccia si neodpustil “dělat na mladocha ramena“, a to se mu vymstilo. Po návratu do Říma si uražený a ponížený *duce* povolal jednoho ze svých nejtvrděších lidí, Cesare Moriho, a dal mu neomezené pravomoci s tím, že má zadupat sicilskou mafii do země.

Morimu se začalo říkat *železný prefekt* a úkol zadaný Mussolinim víceméně splnil. Mafie nezanikla, ale byla zahnána do podzemí natolik, že přestala být v sicilském každodenním životě významným faktorem. Řada významných *mafiosů* raději utekla za oceán, do demokratické Ameriky, kde pro ně bylo bezpečnější prostředí než ve fašistické Itálii.

No jo, jenže samolibý *duce* se dopustil jedné klasické chyby, které diktátoři tak rádi dělají. Místo toho, aby se spokojil s tím, co má, se nechal zlákat Hitlerem do apokalyptické války – správný Říman je přece dobyvatel! Přitom Itálie by bývala mohla klidně zůstat neutrální. Mussoliniho opatrnější kolegové ve Španělsku (Franco) a Portugalsku (Salazar) se do druhé světové války nezapojili, a dokonce i ve vyšších kruzích italského režimu existovali lidé, kterým se holport s Berlínem nezamlouval – třeba ministr zahraničí Galeazzo Ciano nebo otec italského letectva Italo Balbo (o tom si můžete něco přečíst v závěru Zapomenutých příběhů 6). Leč Vůdce poručil, a tak se stalo. To je velká slabina autokratických režimů; neschopnost korigovat vlastní hloupé nápady, aby Otec národa neztratil tvář.

Itálie samozřejmě válku dost katastrofálním způsobem prohrála, protože na válčení s Brity a Američany zároveň neměla tak malá země jednoduše kapacitu; popravdě měli Italové problém zvítězit i nad daleko menším napadeným Řeckem. Sám Mussolini doplatil na svoji porážku životem. (Železný prefekt Mori zemřel za války také,

ale z přirozených důvodů; rakovina.) Pro maffii ovšem americká invaze roku 1943 představovala lázeň živé vody, která ji vzkřísila k novému rozkvětu.

Americké úřady spolupracovaly za druhé světové války hned s několika kriminálními organizacemi (Operation Underworld) a sicilsko-americký mafián Lucky Luciano dokonale využil příležitost, která se mu naskýkala. Řada uvězněných mafiánů byla okupačními silami propuštěna z vězení, jiní se vrátili zpoza oceánu. Sám Luciano dostal milost a byl deportován do osvobozené Itálie, což mu jistě nijak nevadilo. Mafie byla zpátky na scéně.

Dnešní Itálie je demokratický stát, který se nepouští do pitomých válek kvůli tomu, aby polechtal ego nějakého ješitného chlapa v uniformě. Vzhledem k tomu, kolik krve stála Itálie jak první, tak druhá světová (a ani jedné se národ účastnit opravdu nemusel), je to jistě změna k lepšímu.

Ale zároveň různé mafie (nejen ta sicilská) prorostly do struktury italského státu tak, že dnes už jejich vliv nelze ignorovat ani na daleko vyspělejších severu, a z Itálie samotné se jejich chapadla roztahují i do zbytku EU. Jedno z posledních témat, na kterém pracoval zavražděný slovenský novinář Ján Kuciak, bylo právě působení italské mafie na Slovensku. A nedávno zesnulý Silvio Berlusconi, pořadatel veselých “bunga bunga parties”, měl kolem sebe tolik lidí podezřelých z kontaktů s mafií, že to nijak veselé nebylo.

Všechno je kompromis.

| MARIAN.KECHLIBAR

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **5,00** out of 5)

Počet přečtení: 54

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).



Marian Kechlibar

Bud'te první kdo přidá komentář

Napište komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna.

*

*